

Η ΣΥΣΤΗΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΑΘΕΡΑΠΕΥΤΗ ΑΝΑΞΙΟΠΙΣΤΙΑ ΤΟΥ ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΟΥ LEVIATHAN

Την άνοιξη, κατά την αχαρακτήριστη και φαινομενικά ανεξήγητη περίοδο πριν το μνημειώδες αμνημόνευτο Μνημόνιο, η Ελληνική Κυβέρνηση ερωτοτροπούσε με μια ειδική σχέση προς την Κίνα. Όταν αυτό κοινοποιήθηκε από τους Financial Times, οι επίσημες διαψεύσεις έπεσαν βροχή και οι επίσημοι nonentities διερρήγνυαν τα ιμάτια τους. Η σοβαρή εφημερίδα δημοσίευσε ό,τι ήταν σωστό να λεχθεί για τις πηγές της. Κανείς στον κόσμο δεν αμφέβαλε για την εγκυρότητα των πληροφοριών της.

Λιγότερο από μισό χρόνο μετά, η ειδική σχέση διατυμπανίζεται ως επιτυχία. Ακόμη και η διαλαλούμενη αγορά ομολόγων (δηλαδή καμένων χαρτιών του αποτυχημένου ελληνικού Κράτους) από την Κίνα επευφημείται, για την οποία ακριβώς οι διαψεύσεις της άνοιξης ήταν ισχυρότερες.

Αυτός είναι τρόπος εμπέδωσης αξιοπιστίας;

Και δεν μιλάω καν για το αποικιοκρατικό και ανεδαφικό περιεχόμενο των ειδικών σχέσεων. Το θέμα μου σε αυτό το άρθρο είναι η αξιοπιστία. Είναι δυνατόν η κουτοπονηριά του ΝεοΕλληνικού Καθεστώτος Leviathan και της εξαρτηματικής του πολιτικής εξουσίας στον άμοιρο τόπο μας να φθάνει μέχρι αυτού του σημείου;! Τότε θέλαμε την οικονομική ενίσχυση της «Ευρώπης» και γι' αυτό διαψεύσαμε την Κινεζική επικουρία. Τώρα στην ΕυρωπαϊκόΔιεθνοΝομισματικόΤαμειακή σωτηρία προσθέτουμε την Κινεζική!

Όλα βεβαίως κρατικά και διακρατικά. Το ίδιο αντιδραστικό μοντέλο. Για το οποίο έχω γράψει και θα ξαναμιλήσω σε επόμενα άρθρα μου. Εδώ θέλω να εγγράψω το νέο δείγμα κεφαλαιώδους αναξιοπιστίας, στο πλαίσιο της πάγιας πρακτικής του Καθεστώτος που καταδυναστεύει τον τόπο: υποκρισία, κουτοπονηριά, κοροϊδία. Για να φανεί πόσο αμετανόητο είναι – δεν θέλει και δεν μπορεί να αλλάξει.

Πρόβλημα αξιοπιστίας τεράστιο.

Στις κρίσεις οι πολιτείες (τα Κράτη ως συστήματα οργάνωσης της πολιτικής εξουσίας σε κοινωνίες ατόμων) δείχνουν τον αληθινό χαρακτήρα τους φανερότερα, και στις ακμές οι πολιτισμοί.

Μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο το ΝεοΕλληνικό Leviathan κατάλαβε ότι έφθασε το τέλος του, έτσι όπως κινείται η ιστορία. Δεν κινδύνεψε τόσο από τον Εμφύλιο και τους εχθρούς (αφού είχε συμφωνηθεί η διαίρεση των ζωνών επιρροών), όσο από τους φίλους και

συμμάχους, από τον Ελεύθερο Κόσμο και την Ηγεμονική του Δύναμη, τις Η.Π.Α. Το 1954 έκανε μια βασική επιλογή. Σαν ξένο σώμα, σαν Καθεστώς, κοίταξε το συμφέρον του και όχι το συμφέρον της χώρας, της κοινωνίας και των ατόμων δημιουργών. Επέλεξε να γίνει αντιδραστικός παράγοντας στην κίνηση της ιστορίας. Να δρα ενάντια στο Άνυσμα της Ιστορίας. Και με αυτόν τον τρόπο να καταδικάζει τη χώρα και την κοινωνία στα καθυστερημένα της ιστορίας. Το ΝεοΕλληνικό Καθεστώς έγινε Αντί, τοποθετήθηκε εναντίον της παγκοσμιοποίησης, εναντίον της απελευθέρωσης, εναντίον των αγορών, εναντίον της Αμερικής, εναντίον της περιφερειακής συνεργασίας. Σε όλα τα ζητήματα στα οποία ανακατεύεται δρα αποσταθεροποιητικά. Συνδυάζεται πάντοτε με την αντίδραση, και τα αντιδραστικά κράτη, στην κίνηση της ιστορίας. Και όπως κάθε τυραννία αναποδογυρίζει την πραγματικότητα και λέει ον το μη ον: βαπτίζει αποσταθεροποίηση την φωτεινή κίνηση της ιστορίας και σταθεροποίηση την μαύρη αντίδραση.

Φυσικά δεν μπορεί να το διατυμπανίζει, να το επικαλείται, να το λέει και να το κάνει φανερά, αυτό που έχει αποφασίσει σαν τελευταία σανίδα σωτηρίας του. Αλλά εδώ βρήκε σύμμαχο το πνεύμα της κουτοπονηριάς που έτσι κι αλλιώς καλλιεργεί σαν πολιτιστικό προσόν στο εσωτερικό του. Άλλα εννοεί, άλλα λέει και άλλα κάνει, καλλιεργώντας την οικεία στην α-σχήμια του σύγχυση.

Δυστυχώς γι' αυτό κι ευτυχώς για την κοινωνία, το Καθεστώς δεν μπορεί να επιβάλλει ένα απόλυτα κλειστό και ελεγχόμενο σύστημα στη χώρα. Η παγκοσμιοποίηση δεν του το επιτρέπει. Και την παγκοσμιοποίηση δεν μπορεί να την ελέγξει με διακρατικές συμφωνίες προς ενδιαφερόμενα (για διάφορους λόγους) Κράτη τύπου Ρωσίας, Ιράν, Κίνας, Λιβύης, Κατάρ κ.λπ. Τα πράγματα ωθούνται λοιπόν σε κρίσεις από καιρού εις καιρόν, αφού η αντίδραση στο Άνυσμα της Ιστορίας αναγκαστικά οδηγεί σε αστάθεια. Το Καθεστώς Leviathan ακολουθεί δρόμο αδιέξοδο τελικά, αλλά και με παγίδες για το ίδιο.

Ο τρόπος που αντιμετώπιζε μέχρι τώρα αυτόν τον κίνδυνο ήταν να κοροϊδεύει. Στην περίοδο μιας κρίσης υποσχόταν να λύσει το πρόβλημα που είχε φθάσει σε αιχμή τη δεδομένη στιγμή, δεσμεύετο για μια πολιτική έξοδο από την αντίδραση στις ιστορικές εξελίξεις. Και όταν η κρίση περνούσε αθετούσε τις υποσχέσεις και δεσμεύσεις του με τον έναν ή άλλο τρόπο. Η αντίδραση συνεχιζόταν, και η χώρα βούλιαζε περισσότερο στα απόβλητα της ιστορίας.

Θα δώσω μερικά κραυγαλέα παραδείγματα, που αποκαλύπτουν επίσης και τη θαυμαστή ειρωνεία της ιστορίας!

Η καταστροφική εξωτερική πολιτική της Ελλάδας μετά το 1954 οδήγησε στην Κρίση του 1963-4, με άμεση την απειλή έκρηξης πολέμου μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας. Το Καθεστώς βέβαια δεν τολμά πια να σκεφθεί πολεμική επιχείρηση: το πιθανότερο είναι να το ρίξει τότε η κοινωνία παρά να του συμπαρασταθεί. Έτσι ζητεί την ανάμειξη των Η.Π.Α. για την αποτροπή των δεινών, υποσχόμενο θετική στάση στην επίλυση του Γόρδιου Δεσμού. Με άμεση Αμερικανική παρέμβαση σε επίπεδο Προέδρου, αναχαιτίζεται η Τουρκική δυναμική. Όταν όμως οι ΗΠΑ προβάλλουν το σπάθισμα του Κυπριακού Δεσμού με το Σχέδιο Acheson (μαξιμαλιστική ικανοποίηση των Ελληνικών συμφερόντων), το Καθεστώς αρνείται πρωθυπουργεύοντας του Γεωργίου Παπανδρέου του πρεσβύτερου. (Λέω

«πρωθυπουργεύοντος» γιατί οι πρωθυπουργοί στην Ελλάδα είναι όργανα του Καθεστώτος Leviathan). Σημειωτέον ότι το φθινόπωρο του 1963 ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ο Πρεσβύτερος είχε αποχωρήσει από την Πρωθυπουργία προκηρύσσοντας εκλογές που τις έχασε. Τι σοφή είναι η ιστορία!

Πρόβλημα αξιοπιστίας τεράστιο.

Ο επόμενος μείζων σταθμός είναι το 1974. Η οικονομία προχωρεί δυναμικά συνεπεία σημαντικών απελευθερώσεων του αγκυλωτικού ΝεοΕλληνικού κλειστού συστήματος. Αλλά συμβαίνει νέα κρίση στην Εξωτερική και Αμυντική Πολιτική με επίκεντρο πάλι το Κυπριακό, και νέα απειλή πολέμου. Η Χούντα του Ιωαννίδη καταρρέει και αναλαμβάνει την πολιτική διακυβέρνηση ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ο Πρεσβύτερος εκ Παρισίων. Υποσχέσεις τώρα πιά δεν φθάνουν, χρειάζονται συγκεκριμένες πράξεις. Καλείται η Κυβέρνηση να κυβερνήσει και να διαπραγματευτεί με τα ενδιαφερόμενα μέρη που έχουν θεμιτό συμφέρον και που περιμένουν στην Ελβετία. Αρνείται να το πράξει. Και έρχεται η δεύτερη φάση του Αττίλα.

Πρόβλημα αξιοπιστίας τεράστιο.

Το 1981 η Ελλάδα εντάσσεται στην Ευρωπαϊκή Ένωση. Το Καθεστώς Leviathan πιστεύει ότι τα θέματα εθνικής ασφαλείας τα εκχωρεί στην «Ευρωπαϊκή Διακυβέρνηση». Ακούγονται φαφλατισμοί του τύπου: «Τα σύνορα της Ελλάδας είναι τώρα σύνορα της Ευρώπης».

Και ιδού το 1996 με εναρχόμενη λογιστική εκσυγχρονιστική Κυβέρνηση Σημίτη. Η Ελλάδα του Leviathan ακόμη δεν έχει εκπληρώσει την υπόσχεσή της να ασκήσει υπεύθυνη, σταθεροποιητική και δημιουργική εξωτερική και αμυντική πολιτική στο Βαλκανο-Μικρασιατικό Γεωπολιτικό Πεδίο. Αντιθέτως έχει συντείνει στην αποσταθεροποίησή του όσο εξαρτάται από τη στάση της, με την πολιτική της έναντι της Γιουγκοσλαβίας, των περιπλοκών περί τη διάλυσή της, και των νέων δεδομένων του χάρτη της Βαλκανικής που προέκυψαν από την διάσπασή της, στην βιαιότητα της οποίας διάσπασης το Καθεστώς συνετέλεσε. Τώρα το υποβόσκων ηφαίστειο εκρήγνυται στο Αιγαίο. Και πάλι άμεση απειλή πολέμου. Και πάλι η «Ευρώπη» δεν μπορεί να συνδράμει και να αμυνθεί για τα «σύνορά της»! Και πάλι η αναγκαία προσφυγή στις ΗΠΑ. Και πάλι συγκεκριμένες υποσχέσεις επίλυσης των διαφορών και στρατηγικής συνεργασίας με την Τουρκία. Και πάλι Αμερικανική καθοριστική και σωστική παρέμβαση.

Και φευ ακόμη μια φορά αθέτηση των υπεσχημένων. Το 2004, η συμπεφωνημένη λύση του Κυπριακού, η ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. και η στρατηγική συνεργασία Ελλάδας-Τουρκίας και κυρίως η βαθιά συνεννόηση Ελλάδας-ΗΠΑ, ακυρώνονται. Το πρόσχημα είναι η αλλαγή Κυβέρνησης. Πρωθυπουργεύει της χώρας του Leviathan ο Κωνσταντίνος Καραμανλής ο Νεώτερος.

Πρόβλημα αξιοπιστίας τεράστιο.

Η εξωτερική και αμυντική πολιτική της Κυβέρνησης Καραμανλή είναι ολέθρια. Η στάση της Ελλάδας στη Σύνοδο του ΝΑΤΟ στο Βουκουρέστι αντιπροσωπεύει το ναδίρ της στρατηγικής ισχύος της χώρας. Έκτοτε οι ιστορικές εξελίξεις γίνονται ερήμην της Ελλάδας. Το

Καθεστώς έβγαλε τη χώρα από την ιστορία.

Πρόβλημα αξιοπιστίας τεράστιο.

Ταυτόχρονα το Καθεστώς χρεωκόπησε την χώρα. Με κιβδηλα στοιχεία μπήκε η Ελλάδα στην Ευρωζώνη. Το οικονομικό σύστημα είναι ανελεύθερο και κλειστό – φεουδαρχική ολιγαρχία με έναν πολιτικό κομματισμό στην υπηρεσία της. Δεν επρόκειτο να λειτουργήσει αποδοτικά ούτε και στο περιορισμένης ελευθερίας Ευρωπαϊκό σύστημα. Επιπροσθέτως, η γιγαντιαία οικονομική βοήθεια που πήρε η χώρα με την ένταξή της στους Ευρωπαϊκούς θεσμούς (μοναδική στην ιστορία της μετά το Σχέδιο Marshall) δεν έπιασε τόπο διοχετευόμενη ευεργετικά για να αλλάξει το οικονομικό μοντέλο του καθεστώτος, αλλά διασπαθίστηκε σε ολιγαρχικά κέρδη, σε διαφθορά και σε φεουδαρχικές πελατείες. Το καθεστώς Leviathan κατέστρεψε οικονομικά τη χώρα μέσα σε 10 χρόνια αφότου την έβαλε στην Ευρωζώνη. Εξαπάτησε και την Ευρώπη. Και την εξαπατά και τώρα. Και την εκβιάζει. Η Κινεζική σχέση είναι ένα παράδειγμα. Το ότι το καθεστώς δεν αλλάζει σε τίποτε ουσιαστικό, είναι ένα άλλο.

Πρόβλημα αξιοπιστίας τεράστιο.

Το πρόβλημα αξιοπιστίας του Ελληνικού Καθεστώτος δεν περιορίζεται σε λογιστικά αριθμομαγειρέματα παλαιομπακαλικής τέχνης. Αυτό ήταν η κορυφή του παγόβουνου.

Είμαι περίεργος να δω πώς θα αντιδράσει η «Ευρώπη» στη δεύτερη αυτή (οικονομική τώρα) εξαπάτηση μέσα σε 6 χρόνια. Τώρα μάλιστα που η «Ευρώπη» Γερμανοποιείται.

Όπως και να αντιδράσει, λίγη σημασία έχει για την τύχη του Leviathan. Δεν είναι η Ευρώπη, ως Ευρώπη του παρελθόντος, το μέλλον. Το Άνυσμα της Ιστορίας δείχνει ελευθερία, και έχει άξονα τις ΗΠΑ. Το Leviathan θα καταστραφεί. Είναι θέμα χρόνου, ολίγου πια χρόνου.

Η Κοινωνία των Δημιουργών δεν έχει καμία σχέση με το Καθεστώς της χώρας. Πρέπει να το δείξουμε εμπράκτως αυτό urbi et orbi σαρώνοντάς το.

(*) Δημοσιεύθηκε στην Εξπρές